

บทนำ

สิบห้าปีก่อน ณ พุ่มหญ้าบริเวณชายแดนของอาณาจักร
เผ่าหมีและเผ่ากระทิง...

'โมราโก เจ้าว่าตราสัญลักษณ์แบบนี้เป็นไง'

เด็กชายผมแดงอายุประมาณสิบสองคนหนึ่งถามโมราโกที่มี
อายุสิบสองเท่ากัน

คนถูกถามชำเลืองมองภาพสัญลักษณ์บนพื้นที่มีลวดลาย
เรียบง่าย แต่กลับมีความหมายแฝงลึกซึ้งซึ่งแวบหนึ่งแล้วหัวเราะ
'อีนีตต์ วาดได้ไม่เลวเลยนี่! ถ้าสงครามสามารถยุติลงได้ในรุ่นของ
พวกเรา ข้าเชื่อว่าตราสัญลักษณ์นี้ต้องเป็นสัญลักษณ์แทนการ
ปรองดองของสองเผ่าแน่นอน'

ทว่าอีนีตต์กลับนิ่วหน้า 'มันไม่ง่ายแบบนี้หรอก ความแค้น
ระหว่างสองเผ่าร้ายแรงจนไม่สามารถคลี่คลายได้แล้ว การที่
สงครามยุติลงได้เรียกได้ว่าเป็นเรื่องเพ้อฝันเท่านั้นแหละ'

ได้ยินแล้วโมราโกก็ยื่นมือไปขยี้ผมของอีนีตต์จนกระเซิง

10 Magic Touch สัมผัสรักร้อนช่อรัก 4

'เจ้าโง่ ถ้าเป็นอย่างนั้นเราก็คงไม่เป็นเพื่อนรักกันแล้ว!'

อีเนตต์บิดมือของโมราโกออก ลูกขึ้นดิ่งกรีซที่เห็นบออยู่ตรง
เอวออกมาแล้วจ้องอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง บรรยากาศ
เข้าสู่ภาวะตึงเครียดทันที เขาเอ่ยปากซ้ำๆ...

ที่พวกเราเป็นเพื่อนรักกันได้เพราะเจ้าไม่ตั้งป้อมเห็นข้าเป็น
ศัตรู แต่มีตราภพของเราจะคงอยู่ได้อีกนานแค่ไหน พอเราโตเป็น
ผู้ใหญ่ เราก็ต้องเผชิญหน้ากันด้วยกองทัพอยู่ที่ อีกร้อย เจ้าเป็น
ทายาทผู้สืบทอดของมุลูลาร์ เป็นเป้าหมายที่เฝ้าข้าต้องการกำจัด
มากที่สุด ถ้าฟังแค่เราเป็นเพื่อนกัน ข้าก็เป็นคนทรยศต่อเฝ้าแล้ว
ขึ้นยังเป็นแบบนี้ต่อไป...'

โมราโกยิ้มอ่อนโยน 'แล้วตอนนี้เจ้ากำลังคิดจะฆ่าข้าหรือ'

อีเนตต์นิ่งเงียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยขึ้น 'เปล่า...ความจริงแล้ว
ข้ากำลังคิดถึงอีกทางเลือกหนึ่ง'

'ทางเลือก?' โมราโกไม่เข้าใจ

อีเนตต์มองตราสัญลักษณ์ที่ตัวเองวาดแล้วบอกว่า 'ถ้าลบล้าง
ความแค้นที่มีมานานได้จริงๆ...ตราสัญลักษณ์นี้จะเป็นสัญลักษณ์
แทนการสงบศึกของพวกเรา เพราะฉะนั้น...'

'เพราะฉะนั้น?'

อีเนตต์สุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เหยือกหนึ่ง แล้วเลิกเสื่อขึ้น
โดยไม่สนใจสายตาสงสัยงันของโมราโก ก่อนจะตัวดปลายกรีซกรีด
ผิวบนหน้าท้องจนเป็นริ้ว บาดแผลค่อยๆ กลายเป็นลวดลายของตรา
สัญลักษณ์บนพื้น

เนื่องจากบังคับแรงกรีดได้ไม่คงที่ อาการของอีเนตต์จึงเริ่ม
สาหัส ท้ายที่สุดเขาก็ล้มฟุบลงที่พื้นเพราะเสียเลือดมากเกินไป เขา
อดทนกับอาการหน้ามืดจะเป็นลม สาบานกับโมราโกอย่างหนักแน่น

'ข้า อีเนตต์ ขอสาบานต่อตราหน้าว่าจะต้องเป็นหัวหน้าเผ่ากระทิงให้ได้ และจะร่วมมือกับเจ้า ช่วยกันยุติสงครามระหว่างเผ่ากระทิงกับเผ่าหมี!'

พุดจบภาพเบื้องหน้าของอีเนตต์ก็ดับวูบลง ก่อนจะหมดสติ เขารู้สึกได้เดือนรวงว่ามีพลังอบอุ่นสายหนึ่งเข้าทาบทับบาดแผลความเจ็บปวดจึงเบาบางลง ครู่หนึ่งเขาก็ได้ยินเสียงพูดของโมราโก '...เจ้านี่ชื่ออะไรจริงๆ ในเมื่อถึงกับสาบานด้วยวิธีนี้แล้ว งั้นข้าก็ปล่อยให้เจ้าตายเพราะบาดแผลแค่นี้ไม่ได้...อีเนตต์ ข้าจะรอจนกว่าเจ้าได้เป็นหัวหน้าเผ่ากระทิง แล้วเรามาช่วยกันยุติสงครามของสองเผ่า!'

สิบห้าปีให้หลัง กลางดึกที่มีพายุหิมะ...

ท่ามกลางพายุหิมะที่พัดถล่ม เด็กหนุ่มที่สวมชุดเอสกิโมคนหนึ่งกำลังมุ่งหน้าไปตามทิศทางของแสงไฟวูบวาบเบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง

เด็กหนุ่มคนนั้นเหมือนก้าวเท้าเดินได้อย่างลำบาก แต่เมื่อสังเกตเห็นตึกที่จะพบว่ามีรอยเลือดอันน่าตกใจอยู่บนพื้นหิมะ เพียงแต่รอยเท้าที่เขาทิ้งไว้ถูกพายุหิมะปกคลุมไปอย่างรวดเร็ว

ครู่ต่อมาเด็กหนุ่มก็ได้ยินเสียงแปลกๆ ขวานเล่มหนึ่งลอยผ่านเขาไปปักลงบนพื้นหิมะเบื้องหน้า ทำให้เด็กหนุ่มที่เดินเข้าไปในตอนแรกตกใจจนเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น กลัวว่าหากประมาทแม้เพียงเสี้ยวเดียวชีวิตที่อุตสาหกรรหาไว้ได้จะจบลงที่นี่

"อย่าให้มันหนีไปได้!"

"รีบล่ามันซะ!"

"อย่าให้มันหนีไปทางหินพิภพ"

12 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 4

"ได้!"

เสียงทวาดโกรธเกรี้ยวทำให้เด็กหนุ่มที่สติเริ่มพร่าเลือนมึนใจ กับตำแหน่งที่อยู่ของตัวเอง เขารู้ดีว่าขอเพียงวิ่งไปข้างหน้าอีกไม่กี่ก้าวก็สามารถรอดพ้นจากการไล่ล่าของฝ่ายตรงข้ามได้แล้ว

ทันใดนั้นสัมผัสเจ็บร้าวรุนแรงก็แล่นปลาบมาจากแผ่นหลังของเด็กหนุ่ม พอหันไปมองก็เห็นเงาดำร่างใหญ่ที่มีเขabanศีรษะตั้งขวานที่ปักอยู่ในร่างกายของเขาออกมา เตรียมตัวดลั้งที่คอของเขาอีกครั้ง เด็กหนุ่มอาศัยสัญชาตญาณเตะเข้าที่ท้องของอีกฝ่ายอย่างสุดแรงเกิด ฉวยโอกาสที่อีกฝ่ายยังไม่ทันตั้งตัวกระโดดพุ่งสุดตัวไปยังตำแหน่งของหินพิภพที่ฝังอยู่ใต้พื้นหิมะ

ราวกับไปเตะตอกับดักกลไกลับบางอย่างเข้า พื้นดินฝังศัตรูเริ่มสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง โดยมีบริเวณที่เด็กหนุ่มยืนอยู่เป็นเส้นแบ่งเขต

วินาทีต่อมาเกิดเสียงครืนดังสนั่นหวั่นไหวพร้อม กับพื้นดินปริแตกแยกออกจากกัน ศัตรูที่วิ่งหนีไม่ทันร่วงลงไปจบชีวิตได้ทันเหวลึก

เงาดำร่างใหญ่กระโดดเข้าไปหาเด็กหนุ่ม คาดไม่ถึงว่าจะมีกำแพงดินพุ่งขึ้นจากพื้นดิน ร่างใหญ่ชนเข้ากับกำแพงอย่างจัง ร่วงดิ่งลงสู่เหวลึกเหมือนเช่นคนอื่น ๆ

ไม่นานแผ่นดินที่แยกออกก็เริ่มสमानเข้าหากัน

ชีวิตรอดพ้นจากวิกฤตอันตราย เด็กหนุ่มโล่งอกในที่สุดและเพิ่งรู้สึกถึงบาดแผลที่แผ่นหลัง

เมื่อวิเคราะห์จากอาการบาดเจ็บ หากไม่ใช่เพราะว่าเขาเป็นชาวเผ่าหมึกก็คงตายไปตั้งแต่ตอนที่โดนโจมตีครั้งนั้นแล้ว

ไม่ ต่อให้มีร่างกายบึกบึนแข็งแกร่งที่ได้รับพรจากเทพหมีฟ้า แต่ถ้าไม่รีบห้ามเลือดตอนนี้ น่ากลัวว่าแม้แต่เด็กรักยังเป็นปัญหา

ซ้ำร้ายยังอาจตายเพราะเสียเลือดได้ ไม่มีทางไปถึงเรือนหินที่มีแสงไฟสว่างไสวข้างหน้าได้

บาดเจ็บตรงไหนไม่บาดเจ็บ ดันมาบาดเจ็บที่หลัง แล้วจะให้เขาทำแผลให้ตัวเองยังไง ไม่ได้ เขายังมีข่าวกรองสำคัญต้องรายงาน จะตายอยู่ที่นี้ไม่ได้เด็ดขาด!

เด็กหนุ่มกัดฟันแน่น ขณะเตรียมตัวจะยึดสู้ก็สัมผัสได้ว่าคนในเฝ้าของเขาหลุดหน้ามาถึงพอดี

เมื่อพวกเขาเห็นเด็กหนุ่มได้รับบาดเจ็บก็ตกตะลึงไปตามๆ กัน รีบเข้าไปพุงร่วงอีกฝ่ายทันที

เด็กหนุ่มชี้ไปยังเรือนหินที่อยู่ไกลออกไป "เร็ว...รีบพาเข้าไปหาท่านพ่อหมี"

สักพักคนในเฝ้าก็พาเด็กหนุ่มมาถึงหน้าเรือนหิน พวกเขาเคาะประตูสามครั้งก่อนเปิดเข้าไป

ภายในบ้านมีชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ปักปืนนั่งอยู่หลายคน เมื่อพวกเขาเห็นสภาพของเด็กหนุ่มก็ตกตะลึงเช่นเดียวกับคนในเฝ้าที่พาเด็กหนุ่มมา ทุกคนรีบกระวีระวาดห้ามเลือดและทำแผลให้เขาทันที

เมื่อสีหน้าของเด็กหนุ่มดูดีขึ้นบ้างแล้ว ชายวัยกลางคนที่อยู่ข้างๆ จึงเอ่ยถามด้วยสีหน้ากังวล

"สถานการณ์เป็นยังไง สืบเบาะแสของท่านมุลูลาร์ได้ไหม"

"ขอโทษขอรับ...ข้าสืบข่าวของท่านมุลูลาร์มาไม่ได้" เด็กหนุ่มตอบอย่างอิดโรย

ชายวัยกลางคนขมวดคิ้วมุ่น "หรือว่าเขาถูกเจ้าพวกนั้น..."

"เป็นไปไม่ได้ ท่านพ่อหมี ท่านอย่าคิดเช่นนั้น" เด็กหนุ่มแย้งทันที

14 Magic Touch สัมผัสรักซ่อนรัก 4

"ข้าเองก็ไม่อยากคิดไปในแง่นั้น แต่พลังของหินพิภพอ่อนลงทุกที ถ้าไม่เกิดเรื่องอะไรกับเด็กคนนั้น หินพิภพก็ไม่น่าจะไม่ทำงาน แม้แต่สิ่งพื้นฐานอย่างการตรวจจับผู้ไม่หวังดี" ชายวัยกลางคนที่ถูกเรียกว่าท่านพ่อหมึกกล่าวด้วยสีหน้าขมขื่นอ่อนใจ

"นายท่านอย่าเพิ่งพูดเรื่องนี้เลยขอรับ ตอนนี้เรื่องที่พวกเราเป็นห่วงกันที่สุดเกิดขึ้นแล้ว หัวหน้าเผ่านอกกับอิเน็ตรวมหัวกันแล้วขอรับ"

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์สุดลมหายใจเย็นเยือกเข้าปอดลึกๆ เฮือกหนึ่ง

"ในเวลาเดียวกับที่พวกเขาวางแผนว่าจะพิชิตเผ่าเรายังไง ข้ายังได้ยินข่าวแปลกๆ มาเรื่องหนึ่งด้วย"

"ข่าวอะไร"

"พวกเขาตั้งใจจะชิงตัวธิดาเทพที่กำลังเดินทางมาที่เผ่าของเรา"

ทุกคนต่างทำหน้าไม่เชื่อ

"เมื่อวานสายข่าวยังรายงานว่าธิดาเทพอยู่ที่แดนกลาง เจ้าฟังมิดหรือเปล่า"

"นั่นสิ ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาทำพิธี อีกทั้งสถานการณ์ในเผ่าเรายังย่ำแย่ขนาดนี้ พวกแดนกลางเดนนายนันไม่มีทางยอมเสียดึงให้ธิดาเทพคนสำคัญมาที่นี่แน่!"

"ข้าฟังไม่มิด พวกเขาพูดแบบนี้จริงๆ" เด็กหนุ่มจริงจัง

ชายวัยกลางคนหยุดการพูดแทรกของคนอื่นๆ "ยังมีข่าวอื่นอีกไหม"

"ยังมีอีกข่าวที่ยังไม่มีมูลนัก" เด็กหนุ่มลั้งเล "พวกเขาเล่ากันว่ามีคนในเผ่าไปขอความช่วยเหลือจากพวกตาแก่ของแดนกลาง"

แต่ว่าตอนที่ข้ากำลังจะสืบว่าอีกฝ่ายเป็นใครก็ถูกพบเจอตัวซะก่อน
ฉะนั้น..."

เด็กหนุ่มก้มหน้าลงอย่างรู้สึกผิด ผิดหวังที่ตัวเองไม่ควรทำเสีย
เรื่องใหญ่ในวินาทีที่สำคัญที่สุด

ชายวัยกลางคนก้มหน้าครุ่นคิดก่อนพึมพำว่า "มีคนเข้า
พบพวกผู้อาวุโสของแดนกลางได้ด้วย..."

"ท่านพ่อหมี?" เด็กหนุ่มเรียกเขาด้วยท่าทางมึนงง

ชายวัยกลางคนตอบว่าเด็กหนุ่มเบาๆ "ข่าวกรองนี้สำคัญมาก
ทำให้เฝ้าเรามีโอกาสรอด"

"ท่านพ่อหมี แล้วตอนนี้ควรทำยังไงดีขอรับ" อีกคนหนึ่งถาม
ขึ้น

ชายวัยกลางคนนิ่งเงียบไปชั่วขณะ มองพายุหิมะนอก
หน้าต่าง

"เพิ่มการลาดตระเวน จับตาดูหินพิภพให้ดี ถ้าพบคนนำส่งลับ
ให้เอาตัวมาที่นั่นทันที!"

"ขอรับ!"

บทที่ ๖
คล้ายกับเคยรู้จัก

ภายในถ้าบริเวณชายแดนอาณาเขตของเผ่าหมี อาดีนัมเพิ่งกลับจากภารกิจหาอาหารกับมาซัค เขาปลดผ้าพันคอคลายดวงอาทิตย์ที่มารัธธาักให้ลงแล้วยกมือปิดหิมะบนตัวออก ก่อนจะหันไปถามโมราโกที่กำลังง่วนอยู่กับการตุนซูปร้อน

"นางละ"

"คุณหนูพักผ่อนอยู่อี๊จู้"

อาดีนัมเหลียวมองรอบๆ พบว่ามีใครอีกคนหายไป

"หมอนั้นไปไหนแล้ว"

โมราโกโยนหน้าที่ใหญ่หลวงอย่างการตุนซูปให้มาซัค แล้วชี้เข้าไปในมุมอับของตัวถ้ำด้วยรอยยิ้มลึกลับ

"ตรงนั้น"

อาดีนัมมีสีหน้าอึมครึม มองตามไปยังทิศทางที่โมราโกชี้ก็เห็นหมาป่าสีขาวเงินตัวใหญ่ที่นอนอยู่บนพรมกำลังเงยหน้าขึ้นมองเขาพอดี

เมื่อเบนสายตาไปเล็กน้อยก็เห็นเด็กสาวคนหนึ่งเอนพิงอยู่บนตัวหมาป่าด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ บนร่างของเธอถูกคลุมด้วยเสื้อผ้าหลากหลายรูปแบบ ซ้ำยังมีเสื้อผ้าของผู้ชายอีกด้วย ท่าทางราวกับต้องการรักษาอุณหภูมิของร่างกายจึงต้องเอาเสื้อผ้ากองนั้นมาห่มตัว

ไม่นานเธอก็ไอรุนแรงอย่างทรमान ร่างบางขยับไปเบียดชิดหมาป่าตัวใหญ่ซึ่งเป็นแหล่งให้ความอบอุ่นอย่างอัตโนมัติ

พฤติกรรมนั้นทำให้อาตีนมหรือตกลงแล้วเดินไปนั่งลงตรงหน้าเธออย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง ก่อนจะยื่นมือออกไปหมายอุ้มร่างบางออกห่างจากหมาป่าตัวใหญ่

หมาป่าตัวใหญ่คำรามเตือนในลำคอต่ำๆ ราวกับกำลังบอกว่าอย่ารบกวนการนอนพักของเธอในเวลาแบบนี้

อาตีนมถลิ่งต่าจึงเจ้าหมาป่าตัวใหญ่ไปแวนหนึ่ง ก่อนจะตะคอกเสียงดังข้างหูเด็กสาว...

"มาร์ธา เจ้าจะนอนพิงมีค่าไปถึงเมื่อไหร่หา!"

เสียงตะโกนดังขึ้นกะทันหันทำให้มาร์ธาตกใจตื่น เมื่อเธอรู้สึกตัวว่ากำลังนอนพิงอยู่บนตัวหมาป่าตัวใหญ่ สมองยังไม่ทันสั่งงานตีนกจึงพูดโพล่งออกไปว่า 'เจ้าขาว' แล้วก็เห็นดวงตาของมันสะท้อนแววตารังเกียจ เธอเพิ่งนึกถึงตัวตนแท้จริงของเจ้าหมาป่าตัวใหญ่ได้จึงรีบถอยห่างด้วยความเขินอาย แต่กลับล้มยวบลงด้วยความอ่อนแรง

อาตีนมเห็นแล้วก็รีบเข้าไปรับร่างเธอไว้ มืออีกข้างหนึ่งจับนวลแก้มของเธอ อุณหภูมิมีร่างกายยังคงสูงผิดปกติ เขาจึงหันหน้าไว้ควมมวดยิ่งกว่าเดิม "ทำไมตัวเจ้าถึงยังร้อนขนาดนี้"

มาร์ธาตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง "ก็เพราะว่าข้ามีไข้สูงนะสิ"

"มีใช้สูง?" อาต๋นัมมองหน้าเด็กสาวอย่างประหลาดใจ
"หมูนีเจ้าล้มผัดกับสิ่งไม่ดีเข้าหรือ"

"ทำไมถึงถามแบบนั้น" มาร์ธาถามอย่างมึนงง ในใจกลับนึกถึง
'กลิ่นอายด้านมืด' ที่ดูชัดขึ้นมาจากมีคดีก่อนหน้านี้ ว่าแต่นั้นเกี่ยว
อะไรกับมีใช้สูงหรือ

"นั่นก็เพื่อให้แน่ใจว่าเจ้าถูกคำสาปหรือเปล่า"

"ถ้าให้ดีที่สุดก็คือใช้ขึ้นสูงเกี่ยวกับคำสาปนั่นแหละ!" มาร์ธา
จับหน้าผากของตัวเองอย่างอ่อนแรง

เฮ้อ เพราะอะไรในดินแดนที่การแพทย์ยังไม่เจริญก้าวหน้า
ต้องโยงการเป็นหวัดมีใช้ไม่สบายให้เป็นเรื่องของ 'คำสาป' เสมอ

จู่ๆ มีคดีที่อยู่อีกทางก็พิมพ์เบาๆ "คำสาป...คงไม่ใช่..."

ได้ยินแล้วมาร์ธาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ขณะที่กำลัง
จะอธิบายอาการของโรคไข้หวัดในทางการแพทย์ทั่วไปกับมีคดี
ใบหน้าของเธอก็ถูกอาต๋นัมกดเข้ากับแผงอกของตัวเอง ไม่ให้เธอมอง
มีคดี

"เจ็บนะ!" มาร์ธาร้องอุ๊อู่พลางดิ้นขัดขืน "ท่านกดหน้าข้า
ทำไม"

"ตอนนี้ยังไม่สมควรจะให้เจ้าเห็นร่างเปลือยของผู้ชาย ถ้าเจ้า
อยากดู อีกเดี๋ยวข้าจะสละร่างเปลือยของตัวเองให้เจ้าดูจนหน้าใจ"

อาต๋นัมอธิบายกลัวเสียงหัวเราะเบาๆ ทำเอามาร์ธาร่างชะงัก
ไม่กล้าขยับเขยื้อนอีก

มีคดีที่คลายจากภาวะกลายร่างไม่พอใจกับคำว่า 'สละตัวเอง'
ที่อาต๋นัมกล่าววนัก ประกายบางอย่างไหววูบผ่านดวงตา ทำที่
ยักไหล่อย่างไร้เดียงสา

"เรื่องนี้ท่านไม่ต้องเป็นห่วง ท่านธิดาเทพเคยเห็นข้าเปลือย

แล้ว แถมยังบังคับให้ข้าอาบน้ำกับนาง..."

ทันทีที่ประโยคนี้ถูกโพล่งออกมา บรรรยากาศก็เข้าสู่ภาวะ
วิฤตฉับพลัน โดยเฉพาะมารธา เธอถึงกับกรีดร้องคร่ำครวญในใจ
พระเจ้า...ทำไมมีชาติถึงได้พูดเรื่องนี้ขึ้นมาเนี่ย!

ต่อให้คืนนั้นเธอบังคับให้มีชาติที่อยู่ในร่างหมาป่าอาบน้ำกับ
เธอจริง เธอก็ไม่ได้เห็นร่างเปลือยของเขาสักหน่อย...เอ่อ เดียวก่อน
ก่อนหน้าในตอนที่กำลังนอนหลับ เหมือนมีชาติที่อยู่ในภาวะคุม
ตัวเองไม่ได้เคยกลับร่างเดิมมาปรากฏต่อหน้าเธอ...อะแถม นั่น
ไม่ใช่ประเด็น!

ถ้าเธอไม่รีบอธิบายกับอาดินัม ด้วยนิสัยใจร้อนมูทะลุของเข
เธอมีหวังชี้แจงแก่!

เป็นดังที่คาดไว้ วินาทีต่อมาก็ได้ยินเสียงอาดินัมขบเขี้ยว
เคี้ยวฟันตวาดกราดเกรี้ยว

"มาร์...ธา!"

"ว้าย ท่านอย่าเข้าใจผิด พอดีว่าตอนนั้นมีชาติที่อยู่ในภาวะ
กลายร่างตัวเหม็นมาก อื้อๆ..."

มารธาถูกหยิกแก้มจนพูดจาอู้อ้ออย่างน่าสงสาร เด็กสาว
พยายามอธิบายสถานการณ์ในตอนนั้นกับชายหนุ่ม

อาดินัมหรีตาลง แยมรอยยิ้มที่สดใสจนชวนให้ขนหัวลุก
"ไม่เลวเลยนี่...ในเมื่อเจ้าใจกว้างถึงขนาดอาบน้ำกับผู้ชายคนอื่นแล้ว
งั้นข้าก็ไม่จำเป็นต้องเกรงใจเจ้าอีก"

ยังไม่ทันเข้าใจเจนนัยที่แฝงอยู่ในคำพูด มารธาก็ถูกอุ้มตัวลอยไป
ยังปากถ้ำอีกทางหนึ่งที่มีมืดซิดกว่า

"เดี๋ยวก่อน ท่านคิดจะทำอะไรท่านธิดาเทพ" มีชาติเข้าไป
ขวาง

อาดินัมเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง "ทำภารกิจของข้า"
 ขณะที่มีความคิดกำลังจะเดินเข้าไปขวางอีกก้าว มาร์ธาก็ถามด้วยความ
 ลนลาน "ภารกิจอะไร"
 อาดินัมผู้รอยยิ้มพิลึก น้ำเสียงผ่อนคลายผุดจากปากติดอย่าง
 เห็นได้ชัด

"ได้ยินว่าตราดวงอาทิตย์ของเจ้าไม่คงที่ ในฐานะที่ข้าเป็น
 ทายาทมหาเทพก็ต้องมีหน้าที่เพิ่มพลังให้ตราของเจ้าอยู่เสมอ"

มาร์ธามองอาดินัมด้วยความอึ้ง ภาพที่เกือบจมน้ำตายตอนอยู่
 ที่แผ่นนกกินทรีแวบเข้ามาในหัวทันที หากจำไม่ผิด ตอนนั้นตรา
 ดวงอาทิตย์ของเธอก็ยังปรากฏอยู่ตรงหน้าอกตามปกติ

...แม้ว่าจะมีวงแหวนเปลวไฟรอบดวงอาทิตย์เพิ่มขึ้นมากก็ตาม
 ต้องอธิบายเพิ่มเติมว่าวงแหวนเปลวไฟคือตราประทับเฉพาะ
 ที่เธอได้รับการรับรองแห่งอัคคีโดยบังเอิญตอนที่เกือบถูกบังคับ
 ให้แต่งงานที่เผ่าหมาป่า เหมือนกับตอนที่ได้รับการรับรองที่เผ่า
 นกกินทรี แผ่นหลังของเธอก็เคยมีสัญลักษณ์ปีกคู่ปรากฏ

มาร์ธาย้อนถาม "ในเมื่อจะให้ตราประทับชัดเจน ทำไมต้อง
 ไปทำที่มืดซิดด้วยล่ะ ทำที่นี่ไม่ได้หรือ"

คำพูดนั้นสร้างความฉงนสงสัยให้มีค่าเป็นอย่างมาก จังหวะ
 ที่เขากำลังจะห้ามปรามก็ถูกอาดินัมชิงพูดตัดหน้าเสียก่อน

"อ้าว? เจ้าอยากจะทำที่นี่หรือหือ? รอยยิ้มบนใบหน้าของ
 อาดินัมยิ่งสดใส "เจ้าแน่ใจ?"

มาร์ธามองมีค่าที่ส่ายหน้าสุดชีวิตอยู่อีกทางอย่างสองจิต
 สองใจ รวากับว่าถ้าเธอพยักหน้ารับตกลงเมื่อไหร่ก็จะต้องประสบ
 กับเรื่องเลวร้ายอันน่ากลัวยิ่งงี้ยังงั้น ทำเอาเธอลังเลมากกว่าตัวเอง
 ควรพยักหน้าดีหรือไม่ ขณะที่กำลังจะเอ่ยปากถามก็ได้ยินโมราโก

ที่เดินมาดูความเรียบร้อยโหวกเหวกละเอียด

"โอ้โฮ คุณหนูใจกว้างขนาดนี้เลยหรือนี่ ยอมให้พวกเรามาชมพวกท่านจุ๊จี้กันด้วยหรือ! อีลู"

"เอ๋?" มาร์ธาชะงักนั่ง ตั้งตัวไม่ทัน

โมราโกเอามือจับคาง ทอดถอนใจว่า "แหม ถึงคุณหนูจะยอมให้เห็นฉากรักๆ ใคร่ๆ ของพวกท่าน แต่พวกเราก็ไม่ใช่พวกไม่รู้กาลเทศะ เที่ยตามสบาย ไม่รบกวนละอีลู"

ในที่สุดเธอก็เข้าใจความหมายของโมราโก มาร์ธารีบละล้าละลักอธิบาย "อย่าเข้าใจผิด ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น!"

"โอ้เอ๊ย คุณหนูไม่ต้องใส่ใจ จู๊จี้กับพี่ชายบ่อยๆ แบบนั้นถึงจะดีกับสภาพร่างกายของท่านอีลู"

พูดจบ โมราโกยังไม่ลืมลากมีคาคือออกไปด้วย เห็นได้ชัดว่าอาดีนัมซุดหลุมพรางให้เธอกระโดดลงไป

อาดีนัมยอมรับความช่วยเหลือจากโมราโกด้วยความเปรมปรีดี โนมพาร่างบางลงไปนอนบนพรมด้วยสีหน้าแช่มชื่น กระซิบข้างหูเธออย่างสนิทสนม

"ดูเหมือนทุกคนอยากเห็นเราจีจี้กันเร็วๆ เอาตามที่เขาต้องการ มาทำตรงนี้เลยก็แล้วกัน!"

"เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน..."

แน่นอน การขัดขืนของมาร์ธาไร้ซึ่งผลใดๆ ได้แต่มองดูอาดีนัม...กับเธอตาปริบๆ

"ท่านอาดีนัมเป็นมารร้าย โมราโกสมรู้ร่วมคิด...ทุกคนไม่ใช่คนดี...ฮือ..."

หลังจากได้รับการปฏิบัติสุดพิเศษจากอาดีนัมแล้ว มาร์ธาที่

ถูกบังคับให้หายจากไข้หวัดใหญ่ เช็ดน้ำตาพลาจติดพืดต่อว่าความ
ชั่วร้ายของทุกคนพานทำให้ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์มองอาดินันน์ด้วย
สีหน้าประหลาดใจ

"มองข้าทำไม ข้าไม่ได้ทำอะไรเลยเกิดกับนางสักหน่อย"
อาดินันน์ถลึงตาจ้องตอบทุกคนอย่างไม่สบอารมณ์

"อะไรที่เรียกว่าไม่เลยเกิด!" มาร์ธาชี้หน้าเขาอย่างจุนเจียว
"ครั้งก่อนตอนที่ท่านรักษาตราประทับให้ข้าก็ไม่ได้มัดมือข้าแบบนี้
ข้ายังทำกับข้า...กับข้า..."

ทุกคนที่ได้ยินถึงตรงนี้พลันมีความคิดว่า...ที่แท้อาดินันน์เป็น
พวกมี 'รสนิยมรุนแรง' เข้ามาในหัวทันที

"ข้าทำอะไรเจ้า อธิบายให้ชัดเจน" อาดินันน์ยกคิ้ว

เธอไม่อาจเล่าสถานการณ์กลิ่นไม่เข้าคายนอกออกในตอนนั้น
ออกมาได้จึงกลายเป็นใบ้ทันที ท้ายที่สุดก็เลิกต่อว่าพฤติกรรมแย่ๆ
ของเขา ดิมซุปร้อนๆ ที่มาซัดยื่นให้เงียบๆ แสร้งทำเป็นไม่ยอม
ปริปากพูด

จนปัญญา...จนปัญญาจริงๆ...มารร้ายคนนี้ใช้เรื่องรักษา
ตราประทับเป็นข้ออ้างในการยั่วเย้าเธอ ทำเอาเธอรู้สึกสบายกับ
สัมผัสที่เหมือนถูกไฟดูดเนื่องจากผิวกายเสียดสีกัน จนเกือบขาดสติ
ร้องให้อ่อนวอนขอให้เขาทำขั้นต่อไป เรื่องแบบนี้เธอจะกล้าพูด
ออกมาได้อย่างไร!

เซ็งจนไม่มีที่จะระบาย!

แม้ว่าเหตุการณ์จริงจะไม่ได้คลุมเครือมีเลศนัยอย่างที่พูด
เมื่อครู่นี้ แต่ก็ต้องขอบคุณอาดินันน์ที่ช่วยให้เธอหายจากไข้หวัดใหญ่
เสียที แต่เธอก็ยังอดทอถอนใจไม่ได้...ทำไมเธอต้องมารับเคราะห์กรรม
อะไรแบบนี้ด้วย!

รู้แบบนี้คงไม่รับพัสดุสิกลับมันในวันเกิดปีที่สิบหก ไม่สวมสร้อยข้อมือเส้นนี้ ยิ่งไม่ต้องรับโทรศัพท์แปลกๆ น่าแค้นที่พาเธอทะเล่ลุมิตีมายังโลกนี้ด้วย!

เท่านั้นเธอก็ไม่ต้องมาตกอยู่ในสภาพอย่างเวลานี้แล้ว

ไม่เพียงต้องไปดำเนินการทดสอบแทนธิดาเทพตัวจริงให้แล้วเสร็จ ยังต้องยอมให้มารร้ายจอมชั่วตรงหน้าคนนี่ซึ่งเป็นคู่หมั้นของธิดาเทพ ทายาทมหาเทพผู้สูงส่ง ซ้ำยังเป็นผู้ปกครองโลกต่างมิติแห่งนี้...อาต๋นั่ม รีเสียวเป็นคนนำทางพาเธอไปรับการรับรองจากสี่เผ่าใหญ่ นอกจากนี้เธอยังต้องคอยระวังไม่ให้ตัวเองใกล้ชิดกับเผ่านอกตอหน้าเขามากเกินไป มิฉะนั้นก็จะเกิดเหตุการณ์อย่างเมื่อครูนี้อีก

กลับมาดูด้านหัวหน้าเผ่าอีกสองคน...มาซัคและมีคาดี พวกเขา ก็คือหนึ่งในตัวการหลักที่ทำให้อาต๋นั่มมีโทษะ

ก่อนที่มาซัคจะได้เป็นหัวหน้าเผ่า เขาเป็น 'เผ่านอก' คนหนึ่งที่สูญเสียนกอินทรี มีนิสัยคือรันทบโราณ รักษาคำสัตย์สาบานของตัวเองอย่างเคร่งครัด เรียกได้ว่าถึงตายก็ไม่ยอมผิดคำสาบาน

หากไม่ใช่เพราะได้ยินเสียงกระซิบของเทพอินทรีก็เกิด แล้วเปิดโปงแผนการของเผ่านอกได้ประจวบเหมาะ เขาก็ไม่สามารถสืบทอดพลังแห่งธาตุมุกก่อนที่หัวหน้าเผ่ารุ่นก่อนจะสิ้นใจ ทั้งยังทำให้นกอินทรีของเขาฟื้นคืนชีพ และทำให้เขากลับมามีสถานะเป็นชาวเผ่านกอินทรีอีกครั้ง

ทว่าเมื่อมาซัคที่เพิ่งดำรงตำแหน่งหัวหน้าเผ่ายังไม่ครบหนึ่งเดือนรู้ว่าเธออยู่ที่เผ่าหมาป่าตามลำพัง ก็ทิ้งเผ่านกอินทรีไว้แล้ว รุดหน้ามาอยู่เป็นเพื่อนเธอ นั่นทำให้มารร้ายทั้งประหลาดใจและซาบซึ้ง ชั่วดียังไปก็ช่วยนั่งให้เก้าอี้ตำแหน่งหัวหน้าเผ่าอุ่นสักหน่อย

ได้ไหม เธอกลัวจะถูกชาวเผ่าอินทรีเกลียดเอานะ!

พูดถึงจุดนี้ก็มีคดีหัวหน้าเผ่าหมาป่าซึ่งได้รับพลังจากมหาเทพริเจียวในการกลายเป็นหมาป่าได้ตลอดเวลาเองก็เหมือนกัน

ในวัยเด็กมีคดีเคยถูกแรนเดลฟอมดเผ่านอกทวารุณกรรมกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาเป็นโรคกลัวที่ชุมชน เพื่อช่วยให้เขาหลุดพ้นจากความกลัว ไอเฟรินนักบวชของเผ่าหมาป่าจึงลอบใช้ 'พิฆะ' ชนิดหนึ่งที่คล้ายกับยากำหนดกับมีคดี...แม้ว่ามารธาจะรู้สึกว่ามันเหมือนการวางยาพิษเรื้อรังมากกว่าก็ตาม

ผลกลายเป็นว่าเธอเป็นเป้าหมายที่ทำให้ฤทธิ์ยาของมีคดีกำเริบ ทั้งยังเกือบต้องแต่งงานกับเขาเพราะชาวเผ่าหมาป่ารวมหัวกันวางแผน ซ้ำยังกลายเป็นสาวน้อยหมาป่าจนเกือบพลังพลาดเสียท่า ทำยที่สุดก็ดันไปสูดกลิ่นอายชั่วร้ายที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวมีคดีเข้าจึงทำให้เขากลับเป็นปกติ

เพียงแต่เธอไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรมีคดีถึงได้ประกาศกับอาดินันน์ว่าเขาเองก็มีสิทธิ์ขอความรักจากธิดาเทพเช่นเดียวกัน แถมยังผลักดันภารกิจทุกอย่างของเผ่าหมาป่าให้ไอเฟริ์รับผิดชอบ แล้วไปรับการทดสอบเป็นเพื่อนเธอ แน่نون เธอเองก็ไม่เข้าใจด้วยว่าทำไมท่าทางตอนที่มีการคลุ้มคลั่งเสียสติถึงได้เหมือนซาโดล่านัก

ซาโดล่าที่สืบสายเลือดมหาเทพเช่นเดียวกันเป็นน้องชายฝาแฝดของอาดินันน์ โชคร้ายที่ฝาแฝดในโลกนี้ถูกขนานนามว่าเป็น 'ฝาแฝดต้องสาป' และด้วยเหตุนี้้องชายฝาแฝดจึงถูกสภาอวูไธขับไล่ออกจากแดนกลาง กลายเป็นหัวหน้าเผ่านอกและตั้งตนเป็นปรปักษ์มานาน

ส่วนโมราโกเป็นชาวเผ่าหมีที่มีนิสัยตรงไปตรงมา เป็นชายฉกรรจ์แบบคุณลุงที่มีรูปร่างบึกบึนกำยำ มีพลังแข็งแกร่ง

ไว้เทียมทาน ทั้งยังมีกลิ่นอายคล้ายกับเทพหมีแพร์

ไม่รู้ว่เพราะเขาโดดเด่นเป็นพิเศษจริงๆ หรือว่าชาวเผ่าหมีต่างก็เป็นแบบนี้กันหมด

ขณะที่มาร์ธากำลังขบคิดเรื่องนี้ ปากทางเข้าถ้ำพลันมีเสียงร้องตกใจดังขึ้นดึงความสนใจของทุกคน

เด็กหนุ่มในชุดเอสกิโมคนหนึ่งเผลอเข้ามาเฝ้าโถงถ้ำด้วยความดีใจระคนประหลาดใจพลางร้องเสียงดัง

"ท่านมุลลูร์ นี่โนเป็นห่วงท่านมากเลยนะ!"

ชื่อเรียกที่ไม่รู้จัก มาร์ธามองเด็กหนุ่มที่เผลอเข้ามาเฝ้าโถงถ้ำพลางร้องไห้ด้วยความฉงนสงสัย ขณะเดียวกันในหัวพานมีความคิดแ่ๆ ที่ไม่ให้เกียรติกันผุดขึ้นมา แล้วเธอก็ต้องสะบัดหัวแรงๆ ไล่ความคิดนั้นออกไป

แ่จริง ทำไมเธอถึงสะดุดหูกับน้ำเสียงที่ออกอ่อนอย่างเด็กสาวนั้นจนเกือบเข้าใจผิดว่าอีกฝ่ายเป็นคนรักของเฝ้าโถงที่พลัดพรากจากกันไปหลายปี ไหนจะย้งคำล้งทำย 'เลยนะ' ของเขาทำไ้มถึงไ้มเหมือนคำทำยประโยค 'อีลู' ของเฝ้าโถงล่ะ

เฝ้าโถงเหมือนจะชินกับทำที่ตื่นเต้นดีใจของเด็กหนุ่ม เขาตบตีระชะของอีกฝ่ายเบาๆ เป็นการปลอบประโลมพลางแ่ยมรอยยิ้มแจ่มใสๆ กับทุกคนเป็นเชิงบอกเจียบบๆ ว่า 'ให้ทุกคนเห็นเรื่องน่าขำเข้าเสียแล้ว'

พอสติอารมณ์ของเด็กหนุ่มกลับเป็นปกติก็ปาดน้ำตาแบบลวกๆ แล้วทำปากย่น "ท่านมุลลูร์ ท่านไปไหนมากันแน ทุกคนตามหาท่านอยู่นานมาก ถึงขั้นไปสืบข่าวคราวของท่านที่เผ่ากระทิงกลัวว่าท่านจะถูกพวกเขาคุ่มตัวเอาไว้"

ทันทีที่ได้ยินคำว่เผ่ากระทิง นอกจากมาร์ธแล้วทุกคนต่าง

มีสีหน้าเคร่งเครียด เหมือนว่านั่นเป็นเผ่าที่ชวนให้น่าปวดหัวสุดๆ
 โมราโกยืมแห่งๆ "นี่โน ระยะเวลาที่ข้าเดินทางไปรับการทดสอบ
 กับท่านธิดาเทพ ก็เลยไม่ได้กลับไปบอกกล่าวกับทุกคนทันที ขอโทษ
 ด้วยนะ!"

"ท่านธิดาเทพ?" นี่โนหันไปมองเด็กสาวเพียงคนเดียวที่อยู่ใน
 เหตุการณ์ด้วยความสงสัย เมื่อเขาเห็นหน้ามารธาชัดเจนก็ถึงกับ
 ทำเสียง 'เซอะ' ซึ่หน้าเธอแล้วไว้วายอย่างไม่เกรงใจ "ท่านมูลูลาร์
 ท่านถูกหลอกแล้วแน่ๆ! นี่มันเด็กบ้าที่ยังไม่เจริญวัยด้วยซ้ำ จะเป็น
 ท่านธิดาเทพได้อย่างไร!"

ถูกหนุ่มน้อยน่ารักคนหนึ่งวิจารณ์ถึงเพียงนี้ ในสายตาของ
 มารธา...ผู้ที่ถึงวัยเป็นผู้ใหญ่แล้วในโลกต่างมิติ เด็กหนุ่มวัยเอาะที่
 ชื่อนี้โนนั้นต่างหากที่เป็นเพียงเด็กบ้ายังไม่โตเต็มวัย

ขณะที่โมราโกกำลังจะห้ามไม่ให้โนต่อว่ามารธาต่อไป
 อาตินัมก็ชิงแสดงท่าที่ไม่สบอารมณ์ เขาจ้องอีกฝ่ายด้วยสีหน้า
 เหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

"ความหมายของเจ้าก็คือข้าเองก็ถูกหลอกงั้นสินะ"

"ใช่แล้ว..." นี่โนตอบอย่างมีเหตุผลเต็มประดา เมื่อเขาสังเกตเห็นดวงตาสีทองเฉพาะตัวของอาตินัมแล้วสีหน้าก็พลันขีดเผือด
 ซี่ไปที่อีกฝ่ายพลางพูดจาตะกุกตะกัก "ทะ...ทา...ทายาทมหาเทพ!"

อาตินัมหรือตาลง ซี่ไปทางมาซัคกับมีคาดีด้วยรอยยิ้มสดใส
 "หัวหน้าเผ่านกอินทรีกับหัวหน้าเผ่าหมาป่าก็เป็นเหยื่อที่ถูกหลอก
 ด้วยสินะ"

นี่โนเบิกตาโพลง ไม่อยากเชื่อว่าการเดินทางไปรับการรับรอง
 ในฐานะครั้งนี้ แม้แต่หัวหน้าเผ่านกอินทรีและหัวหน้าเผ่าหมาป่าก็
 ร่วมเดินทางด้วย ล่วงเกินบุคคลฐานะสูงส่งถึงสาม...ไมลี้ สี่คนใน

ครั้งเดียว มันช่าง...

โมราโกรู้ว่านี่เ็นก่อเรื่องใหญ่ก็ถอนหายใจอย่างหาได้ยาก ในยามปกติ เขาตบศิระระของอีกฝ่ายเบาๆ ให้ก้มลงขอโทษทุกคน "นี่ในมักจะพูดจาไม่คิด เห็นแก่หน้าซำ ทุกคนจะยกโทษให้กับการเสียมารยาทของเขาได้ไหม"

เมื่อเห็นคนที่ตัวเองเคารพนับถือมากที่สุดก้มหัวขอโทษเพราะความผิดที่ตัวเองก่อ นี่โนก็ลงไปคุกเข่าก้มหัวลงอย่างสำนึกผิด ขออภัยต่อ 'ผู้ยิ่งใหญ่' ที่ล้วนมีตำแหน่งฐานะสูงกว่าเขาอย่างจริงจัง ทันใดนั้นทุกคนก็หันไปมองอาดินัมที่มีฐานะสูงสุดเพื่อรอคูปฏิกิริยาของเขา

เมื่อได้รับสายตา 'ด้วยรักและห่วงใย' จากทุกคน อาดินัมก็ต้องหันานิ้วควมวด ยกโทษให้อีกฝ่ายอย่างไม่เต็มใจ

คุกเข่าร้องขอให้ทนายมหาเทพอภัยให้...เมื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์ลักษณะนี้อีก มาร์ธาก็รู้สึกอ้อนใจ มีแต่ 'หนุ่มน้อย' เท่านั้นใช่ไหมที่จะเล่นบทบาทแบบนี้

คิดก็ส่วนคิด มาร์ธาเผยให้เห็นสร้อยข้อมือที่ถูกแขนเสื้อคลุมปิดอยู่ให้โนโนมั่นใจกับตัวตนของเธอด้วยตัวเอง เพราะในโลกที่ศรัทธาเทพแห่งดวงอาทิตย์รีเจียวว่า ผู้ที่สร้อยข้อมือศักดิ์สิทธิ์เลือกก็คือธิดาเทพที่องค์มหาเทพทรงเลือก

...แม้ว่าตัวตนที่แท้จริงของเธอจะเป็นธิดาเทพตัวปลอมก็ตาม

แม้โนโนจะเห็นเครื่องรางประจำตัวธิดามหาเทพรีเจียวแล้ว ทว่านัยน์ตาก็ยังคงฉายแววแปลกๆ นั่นทำให้มาร์ธาไม่เข้าใจ อีกอย่างนี่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นคนที่ไม่แสดงอาการตื่นเต้นตื่นตันหลังจากเห็นสร้อยข้อมือศักดิ์สิทธิ์!

ครูเดียวบทสนทนาจึงถูกเปลี่ยนหัวข้อ โมราโกถามเด็กหนุ่ม

ด้วยความสนใจ "นี่โน ทำไมเจ้าถึงออกมาในเวลาอากาศแบบนี้"

"ออกมาลาดตระเวนขอรับ!" นี่โนแบ่ปาก บอกอย่างไม่พอใจ "ถ้าไม่เพราะเผ่ากระต๊องหวยโวกาสที่มีพายุหิมะไล่ล่าคนในเผ่า ท่านพ่อหมีก็ไม่มีทางให้ทุกคนคอยเฝ้าระวังหิมพิภพในเวลาเช่นนี้หรอก"

"แล้วคนของเราเป็นอะไรหรือเปล่า" โมราโกถามด้วยความเป็นห่วง

"ถูกฟันที่หลังหนึ่งแผล ตอนนี้อย่างต้องพักฟื้นอยู่ ไม่เป็นไรแล้วขอรับ"

เมื่อมั่นใจว่าไม่มีเหตุร้าย ขณะที่กำลังจะถอนหายใจโล่งอก โมราโกก็นึกถึงเรื่องสำคัญอีกเรื่องขึ้นมาทันที

"แล้วหิมพิภพล่ะ เป็นยังไงบ้าง"

นี่โนเหมือนนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงดึงโมราโกพลง ไวยวายเป็นอย่างร้อนใจ "พลังของหิมพิภพไม่สู้ดีเลย ท่านรีบกลับไปกับข้าเถอะ!"

ได้ยินแล้วโมราโกก็จะตามนี่โนกลับไปทันที ทว่าเมื่อนึกได้ว่ายังมีคนอื่นอยู่ด้วยก็เริ่มลังเล เขาหันไปมองอาดินัม

"รีบกลับไปเถอะ" อาดินัมบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

โมราโกยิ้มขอบคุณ "ไว้พายุหิมะสงบลงเมื่อไหร่ ข้าจะกลับมารับพวกท่านแน่"

รอจนสองคนนั้นไปแล้ว ในที่สุดมารธาที่อยู่นอกเหตุการณ์ก็สังเกตเห็นเรื่องหนึ่ง

ตั้งแต่นี้ไปปรากฏตัว โมราโกก็เหมือนจะไม่ได้พูดคำลงท้ายประโยคว่า 'อีลู' อีกเลย บวกกับบรรยากาศเมื่อครู่...

มารธาอดตามไม่ได้ "พวกท่านช่วยเหลือสถานการณ์ของเผ่าหมีให้ข้าฟังอย่างละเอียดหน่อยได้ไหม"

ทุกคนมองหน้ากัน เพิ่งจะนึกขึ้นได้ว่ามาร์ธายังไม่รู้เรื่อง
สถานการณ์จริงของเผ่าหมีจึงช่วยกันบอกเล่าอธิบาย

ผ่านไปสักพัก มาร์ธาก็เข้าใจเรื่องราวระหว่างเผ่าหมีกับ
เผ่ากระทิงในที่สุด

เมื่อครั้งที่มหาเทพรีเจียวทรงเลือกสรรชนเผ่าธาตุพิภพ
เผ่าหมีและเผ่ากระทิงมีคุณสมบัติและความสามารถที่ใกล้เคียงกัน
มาก เพียงแต่สภาพแวดล้อมการดำรงชีวิตของเผ่ากระทิงสอดคล้อง
กับสมญานามชนเผ่าธาตุดินพอดี ดังนั้นใครๆ จึงคิดว่าเผ่ากระทิง
จะถูกเลือก

แต่ในวันประกาศแต่งตั้งชนเผ่าธาตุดินนั้น มหาเทพรีเจียว
กลับเลือกเผ่าหมี ผลสรุปนั้นทำให้เผ่ากระทิงเกิดความโกรธแค้น
พอถึงเวลาที่มหาเทพรีเจียวหลับสนิท เผ่ากระทิงก็ประกาศว่าจะ
ขอชิงพลังแห่งธาตุพิภพจากเผ่าหมี เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าเผ่าตนเป็น
ชนเผ่าธาตุดินที่มีความสามารถไม่แพ้เผ่าหมี

ด้วยเจตจำนงนั้น สงครามระหว่างสองเผ่าที่กินเวลายาวนาน
จึงเริ่มขึ้น

จนถึงปัจจุบัน กำลังสู้รบของเผ่าหมีเริ่มด้านเผ่ากระทิงที่
เก่งกล้าขึ้นเรื่อยๆ ไม่อยู่ บวกกับมีเผ่านอกคอยสนับสนุนเผ่ากระทิง
จึงทำให้ชนเผ่าอื่นเป็นห่วงสถานการณ์ของเผ่าหมีมาก แม้จะมี
ระบบป้องกันภัยทางธรรมชาติที่มหาเทพรีเจียวทรงประทานให้
อย่าง 'หินพิภพ' ทว่าถ้าพลังของหินพิภพกำลังย่อยอย่างทีนี้ไม่บอก
น่ากลัวว่าวันที่ระบบป้องกันจะถูกทำลายย่อมมาถึงแน่นอน อยู่ที่ช้า
หรือเร็วเท่านั้น

หากเผ่าหมีล่มสลาย นั่นหมายถึงพวกเขาจะสูญเสียพลังแห่ง
ธาตุพิภพ เพียงแต่...

"ในเมื่อเผ่าหมีต้องสู้รบกับเผ่ากระทิงอย่างยากลำบาก แล้วทำไมพวกท่านถึงไม่ยื่นมือช่วยเหลือล่ะ" มาร์ธาไม่เข้าใจ

ทุกคนนั่งอึ้งกับคำถามของมาร์ธา เห็นได้ชัดว่าไม่เคยคิดถึงเรื่องนั้นมาก่อน

เห็นภาพนั้นแล้ว ในที่สุดมาร์ธาก็เข้าใจท่าทีของโมราโกที่มีต่อสภาพอากาศของแดนกลางที่เห็นในความฝันก่อนหน้านี้แล้ว

"มิน่า โมราโกถึงได้โกรธขนาดนั้น พวกท่านมีชีวิตที่สงบสุขเกินไป"

"เจ้าก็พูดเกินไป นั่นเป็นภาระหน้าที่ของเผ่าหมี ไม่เกี่ยวกับเผ่าอื่น" อาตินัมขมวดคิ้ว

"หมายความว่าพวกท่านจะขอให้เผ่ากระทิงช่วงชิงพลังอำนาจไปก่อน ถึงจะเป็นเรื่องของชนเผ่าอื่นสินะ"

ความจริงแล้วเรื่องที่มีมาร์ธาไม่เข้าใจคือผู้คนในโลกต่างมิติต่างเห็นพ้องต้องกันว่าชนเผ่าแต่ละเผ่าล้วนมีพลังพิเศษที่มหาเทพรีเจียวประทาน ควรจัดการดูแลภารกิจของชนเผ่าตนให้ดี คนนอกเข้าไปแทรกแซงอาจไม่ใช่เรื่องดีเสมอไป

แต่สำหรับเธอ เธอไม่มีวันลืมแผ่นหลังโดดเดี่ยวของโมราโก และที่ยิ่งทำให้เธอผิดหวังก็คืออาตินัมทำท่าเหมือนไม่เกี่ยวข้องกับเขา เหมือนกับสภาพอากาศ...เธอเศร้าใจแทนเผ่าหมีจริงๆ ขณะเดียวกันก็รู้สึกโกรธเคืองด้วย

มิน่าล่ะ ตอนที่อาตินัมเสนอเรื่องการทดสอบรับรองฐานะกับนายา ถึงได้ถือโอกาสขอให้เธอช่วยแก้ไขปัญหานวนครกบฏของสี่ชนเผ่าใหญ่ด้วย ถ้าหากเธอเองถูกปฏิบัติจากแดนกลางแบบนี้ ก็ย่อมต้องมีความคิดอยากกบฏเหมือนกัน!

คิดถึงจุดนี้มาร์ธาก็คร้านจะได้แย้งด้วย ขยับตัวลุกขึ้นเหลือบ

มองอาดินัมอย่างเฉยเมยแวบหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปพักผ่อนในตัวถ้ำด้านใน

ก่อนไป จู่ๆ มาร์ธาก็นึกขึ้นได้ว่าถ้าหากสี่ชนเผ่าใหญ่กบฏต่อแดนกลางก็จะต้องไปเป็นเผ่านอกใช้ใหม่...หรือก็คืออยู่ใต้อาณัติของซาโดล่า?

คล้ายกับไปแตะสัมผัสกับอะไรบางอย่างเข้า มาร์ธาเจ็บร้าวที่หน้าอกอย่างกะทันหัน เสียงหวีดแหลมดังก้องขึ้นข้างหูจนเธอทนไม่ไหวอยากยกมือขึ้นปิดหู ทว่าแขนขากลับขยับเขยื้อนไม่ได้ จากนั้นภาพเบื้องหน้าก็เปลี่ยนไปกลายเป็นห้องนอนแปลกตาห้องหนึ่ง

ขณะที่มาร์ธากำลังมึนงงว่าเห็นภาพลักษณะนั้นได้อย่างไร เสียงสนทนาพลันดังขึ้นข้างหูอย่างแผ่วเบา ฝ่ายหนึ่งในนั้นเป็นน้ำเสียงที่คุ้นหู ทำให้เธออดหวาดหวั่นพรั่นพรึงไม่ได้ คนที่ให้ความรู้สึกแบบนี้มีเพียงคนเดียวเท่านั้นนั่นก็คือซาโดล่า

เธอได้ยินแว่วๆ จากบทสนทนาของพวกเขาที่เอ่ยถึง 'เผ่าหมี' 'ปล้นสะดม' กับ 'คืนจันทร์เพ็ญ' ถ้อยคำที่แฝงเร้นด้วยแผนการชั่วร้าย จนกระทั่งเมื่อได้ยินซาโดล่าผ่อนลมหายใจสั้นๆ ทอดถอนใจว่า 'ธิดาเทพของข้า' แล้ว มาร์ธาก็รู้สึกว่ามีคนจับแขนของเธอ แสงสีทองสลับตาลำหนึ่งสว่างจ้าขึ้นตรงหน้า เมื่อแสงนั้นหายไปเธอจึงพบว่าอาดินัมกำลังประคองใบหน้าของเธออยู่ นัยน์ตาของเขามีประกายสีทองเรืองรอง หลบตาจ้องสั่งสายตาของเธอ ทำเอาเธอใจเสียขึ้นมาดี้อๆ

แปลกจริง ทำไมเธอถึงต้องใจเสียด้วยละ

"รู้สึกตัวแล้วหรือ"

น้ำเสียงที่นุ่มนวลผิดปกติทำให้มาร์ธารู้สึกจ๊กจ๊กที่หัวใจ

อย่างบอกไม่ถูก เธอไม่ได้รู้สึกแบบนี้มานานแล้ว เพราะอะไรจู่ๆ อาตี๋นัมถึงพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงแบบนี้กันนะ ว่าแต่...เมื่อครู่นี้ เหมือนได้ยินเสียงของซาโดล่า...รู้สึกไปเองหรือ

พอเห็นมารธาตกอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเอง อาตี๋นัมก็อดนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ไม่ได้

ตอนที่เธอลุกขึ้นจะไปนั้น จู่ๆ ร่างกายก็แผ่ 'ไอมาร' รุนแรงออกมา พวกเขารีบเข้าไปหาเธอ และพบว่าเธอเหม่อมองไปยังทิศทางหนึ่งด้วยแวตาว่างเปล่า ส่วนใบหน้านั้นขาวซีดไร้สีเลือด

มาซัคที่เคยประสบกับสถานการณ์ลักษณะนี้รับอธิบายว่าจิตของมารธาออกจากร่างแล้ว เหมือนกับครั้งก่อนที่เธอได้ยินเสียงกระซิบของเทพอินทรีอ์เกิ้ล และมองเห็นสถานการณ์ของมณฑลพิริจันไม่สามารถฟื้นคืนสติกลับมาได้

นอกเสียจากใช้พลังบังคับจิตใจของเธอกลับมา มิฉะนั้นจิตใจของเธอก็หยุดนิ่งอยู่ที่ใดที่หนึ่ง หากนานเกินไปก็มีโอกาสตายได้ เพราะฉะนั้นถ้าตอนนั้นโมราโกไม่ได้อยู่ด้วย บทสรุปคงเลวร้ายเกินกว่าจะคิด

ได้ฟังแล้ววางร้ายบางอย่างก็ผุดขึ้นมาในใจของอาตี๋นัมโดยไม่รู้สาเหตุ

ถ้าหากเป็นเสียงกระซิบของสี่เทวทูต เขายังไม่ถึงขนาดรู้สึกว่ารุนแรง แต่กลิ่นอายที่แผ่ซ่านออกมาคราวนี้ดันเป็นไอมารเสียได้!

ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีปรากฏการณ์แบบนี้ อาตี๋นัมอดสงสัยไม่ได้ว่าหลังจากออกจากเผ่าหมาป่าแล้ว ร่างกายของเธอยังมีความผิดปกติอื่นใดที่พวกเขา มองข้ามไปหรือเปล่า ไม่อย่างนั้นทำไมเธอถึงเป็นไข้หวัดใหญ่ ตามหลักแล้วคนที่มีฐานะเป็นถึงธิดามหาเทพแห่งรีเจียวจะไม่เจ็บป่วยง่ายตายเช่นนี้ มิน่าซ้ำไม่สบายก็

กินเวลาเกือบเดือน นั่นก็แปลกเกินไปแล้ว!

อาตินัมคลายฝ่ามือที่ประคองใบหน้าของเธอ เอ่ยถามเสียงทุ้ม "เมื่อก็เจ้าเห็นอะไร"

มารธามีเงไปชั่วขณะ คิดในใจว่าเขารู้ได้ยังไงว่าเมื่อครู่นี้ เธอเห็นอะไรบางอย่าง ภาพเหตุการณ์นั้นน่าจะเป็นภาพลวงตา... ใช่แล้ว นั่นต้องเป็นภาพลอนที่เกิดขึ้นเพราะอาการหวัดของตัวเองแน่นอน

ราวกับได้ยินเสียงในใจของเธอ อาตินัมหรีตาลง มุมปากยกยิ้มบางๆ ลูกบอลแก้มของเด็กสาวเบาๆ

"เจ้าคงไม่ได้คิดว่าภาพที่เห็นเมื่อก็เป็นภาพลอนหรือใช่ไหม"

มารธาชะงักนิ่ง อาตินัมกลายเป็นพยาธิในท้องของเธอตั้งแต่เมื่อไหร่

"ท่านรู้เรื่องที่ข้าคิดเมื่อก็นี้ได้อย่างไร..."

"สีหน้าท่าทางที่คิดปกปิดแถมยังพยายามหาเหตุผลสุดชีวิตของเจ้า คิดว่าข้าไม่เคยเห็นหรือ" อาตินัมบอกอย่างไม่สบอารมณ์ "บอกมาเถอะ! เจ้าเห็นอะไรกันแน่"

มารธาลังเล เธอมองมาซัดกับมีคำติที่อยู่อีกทาง พบว่าพวกเขาเองก็กำลังรอคำตอบจากเธอเช่นเดียวกัน

ท้ายที่สุดเธอก็ได้แต่ถอนหายใจ แล้วบอกเล่าทุกอย่างที่เธอเห็นกับพวกเขาคร่าวๆ

พอเธอล่าถึงตอนที่ชาโดล่ารู้สึกถึงตัวตนของเธอ ทั้งยังร้องว่า 'ธิดาเทพของข้า' อาตินัมก็มีท่าทีชะงักอย่างเห็นได้ชัด ทำเอามารธาต้องหัวเราะแกล้งพลางบอกว่านั้นเป็นเพียงภาพลอนเท่านั้น เธอจะได้ยินเสียงของชาโดล่าได้อย่างไร

แต่อาตินัมกลับเชื่อสิ่งที่เธอเล่าอย่างเอาจริงเอาจัง ชายหนุ่ม

กระซอกเธอเข้าไปกอดแน่นราวกับกำลังหวาดกลัวอะไรอยู่ เล่นเอาเธอมีเหงงไปหมด

ครูเดียวมารักราก็สัมผัสได้ถึงพลังอบอุ่นสายหนึ่งหลังไหล่เข้าสู่ร่างกาย และแล้วเธอก็ผล็อยหลับไปในอ้อมกอดของอาตี๋นมโดยไม่รู้ตัว

เมื่อแน่ใจว่ามารักราลับสนิทแล้ว อาตี๋นมจึงอุ้มเธอไปวางลงบนพรม จากนั้นก็เริ่มเก็บสัมภาระ พร้อมบอกกับมาซึกและมิคาอิลที่ยังตั้งตัวไม่ทันไปด้วยว่า "รีบเก็บข้าวของเร็ว เราต้องออกเดินทางไปบอกข่าวกับพวกเขาที่เผ่าหมี"

มาซึกกังวล "แต่สภาพร่างกายของท่านธิดาเทพไม่สู้ดีนัก... ถ้าฝ่าพายุกินะไปตอนนี่...คงไม่ดี"

"ไม่ ต้องรีบถือโอกาสไปเผ่าหมีเดี๋ยวนี้เลย" อาตี๋นมมองมารักรากำลังหลับสนิทด้วยสีหน้าตึงเครียด "พวกเจ้าน่าจะสังเกตเห็นได้ไม่ยากว่านอกจากไข่วัดใหญ่ ร่างกายของนางเริ่มแผ่ไอมารแล้ว นี่ถือเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่มีวันเกิดขึ้นกับธิดาเทพได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ดีต่อกับซาโด้ล่าได้ แถมเขายังสัมผัสจิตใจของนางได้อีกด้วย"

คำพูดนี้เหมือนเตือนสติให้พวกเขาารู้สึกตัว มาซึกบอกเล่าพร้อมทั้งนี่ย้อนถึงสิ่งผิดปกติกี่ตัวเองพบเห็นไปด้วย

"มีนา บางครั้งข้าถึงรู้สึกว่าคุณธิดาเทพมีกลิ่นอายแปลกๆ ผิดแผกไปจากปกติ กลายเป็นคนที่ไม่ค่อยมีความอดทน แม้จะไม่หนักหนา แต่ก็แปลกไม่แพ้เรื่องที่ลึมองค์กษัตริย์ตอนอยู่ที่เผ่าหมาป่าเลย"

ได้ยินแล้วมิคาอิลก็ขมวดคิ้ว "ดูท่าทางปัญหาคงอยู่ที่ตัวข้า"
"เจ้ารู้อะไร" อาตี๋นมหรีตาลง

มีคาตียิ้มขมขื่นแวบหนึ่ง แล้วเล่าเรื่องที่ตัวเองถูกแรนเดล ฟอมดเผ่านอกถ่ายเทไอมารจำนวนมากเข้าสู่ร่างกายจนนิสัยเปลี่ยนเป็นคนละคน แม้แต่เรื่องที่มาร์ธาดูดกลิ่นไอมารทั้งหมดในตัวเขา ไปตอนอยู่ที่เทือกเขาหมาป่าศักดิ์สิทธิ์ มีคาตีก็กเล่าออกมา

มาซัดตกตะลึง "ทำไมถึงถูกพิษร้ายของฟอมดเผ่านอกล่ะ... นั่นเป็นพิษร้ายที่รักษายากที่สุด...แม้แต่เผ่าแมงป่องเองก็ไม่สามารถ รับประทานได้ว่าจะถอนพิษได้ทั้งหมด..."

"เพราะฉะนั้นการที่มาร์ธากลายเป็นแบบนี้ ทั้งหมดก็เพราะเจ้า"

น้ำเสียงอาตินัมเฉียบขาด ดวงตาของเขาเริ่มเปล่งประกาย สีทอง มาซัดเห็นดังนั้น ขณะที่กำลังจะขอร้องให้เขาคลายโทษะ นกอินทรีที่ปีกผ่นอยู่อีกทางส่งเสียงร้องแหลมสูงกะทันหัน จากนั้น ก็บินวนรอบพวกเขาอย่างตระหนกราวกับต้องการบอกเตือนอะไร บางอย่าง

ครู่เดียวมาซัดก็โวยวายอย่างตระหนก "มีคนมา จำนวนเยอะ มาก เราต้องรีบไปจากที่นี่!"

ได้ยินแล้วสามหนุ่มก็รีบเก็บสัมภาระสำคัญแล้วออกจากถ้ำ ทันที

ผ่านไปสักพักหนึ่ง ชายฉกรรจ์พร้อมด้วยขวานและอาวุธเหล็ก ขนาดใหญ่กลุ่มหนึ่งก็พุ่งพรวดเข้าไปในถ้ำ แต่กลับเข้าไปถ้ำหนึ่ง ซาโด้ล่าที่เป็นหัวหน้าซ่อนโทษะในใจไว้ไม่อยู่ ตวัดขาคะหม้อซูปที่ พวกอาตินัมเก็บไปด้วยไม่ทันอย่างแรง ก่อนจะหันร่างออกไป ใน เวลาเดียวกันนั้นเขาได้ตัดสินใจบางอย่างเงียบๆ ในใจ

...ต้องดำเนินแผนก่อนเวลา!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)